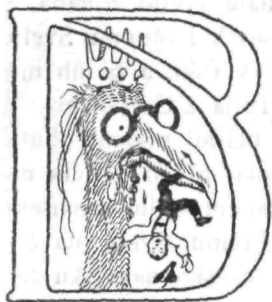

PAVEL STRMŠEK:

Plemenito delo.

ogatin je hotel razdeliti vse imetje med svoje tri sinove. Vse je že razdelil na tri dele; slednjič mu še ostane drag kamen — dijamant. Komu naj izroči tega? Vsi trije bi ga radi. Reče jim torej: „Pojdite po svetu; kdor izmed vas stori plemenito delo, dobi dijamant.“

Sinovi so se razšli. Ko se vrnejo čez tri mesece, pravi očetu najstariji sin: „Glej, oče! Vstopil sem v službo pri gospodu. Zaupal mi je veliko, in jaz sem mu vse zvesto in pošteno opravljal.“

Oče mu de: „To je bila tvoja dolžnost.“

Drugi sin pravi: „Na svojem potovanju sem rešil potaplajočega se otroka.“

Oče odvrne: „To je vsekakor lepo delo, toda tudi to je bila le tvoja dolžnost: pomagati bližnjemu v sili.“

Sedaj pristopi najmlajši sin ter pripoveduje: „Nekoč sem prišel na visoko goro. Na vrhu zagledam poleg prepada svojega najljutejšega sovražnika. Že ga mislim suniti, da pade v globočino, a o pravem času se še premislim. Zbudim ga rajši in ga opozorim, naj pazi, da se ne skotali v spanju na rob prepada.“

Očetu se razjasni obraz ter de: „Res, to je bilo plemenito delo. Tvoj bo dijamant!“

Žalostna pesem.

„Kje pa, mamica, so atek,
da domov jih nič več ni?“

„Ah, v Ameriki za morjem
atek naš živi.““

„Kdo pa atka boža tamkaj,
ko ni mene tam,
aj, po ličecih, po mehkih
kakor delam vam?“

„Ateju pa tam za morjem
lice mehko ni,
ker so mu ga razpraskale
črne že skrbi.““

„Kdo pa atka tam objemlje,
kot jaz vas za vrat,
kdo objemlje ga v večerih,
ko gre v mehko postelj spat?“

„Atek tamkaj pa ne spava
v mehki postelji kot ti,
in ko spavat gre, s koščeno
roko beda ga duši!““

„Pa to niso sestre moje,
ker hudobne so tako?“

„Niso ti še, pa katera
lahko ti še ženka bo!““

Cvetko Gorjančev.